

Kia, nàng đã ra đường. Người chà cao lớn đã thót sang bên, như sợ màu đen của da làm hoen ô màu trắng siêu phàm của giai nhân. Đường như xe cộ đang chạy trên đường Tự do, và vòng quanh công trường Quốc hội đều tắc thở và ngưng lại. Người cảnh sát chỉ đường xế lữ quán Caravelle đường như cũng nghỉ phục vụ an ninh công lộ trong một phút.

Giai nhân trèo lên một chiếc xe hơi màu trắng vừa đậu xích bên lề.

Mắt Văn Bình hoa lên.

Chàng tức ứa máu miệng. Vì giai nhân không ngồi một mình. Tài xế là một gã đàn ông ngoại quốc, đẹp trai như tài tử xi-nê thượng hạng. Như tài tử xi-nê, hẳn khoe bộ râu mép gọt tỉa chu đáo, và chiếc cà vạt trắng, trên sơ-mi trắng và bộ vét-tông trắng ngà. Tất cả trong xe đều trắng.

Giai nhân ngã lưng bên cạnh tài xế. Trong chớp mắt chiếc xe sang trọng biến vào đại lộ Lê Lợi.

Văn Bình đứng lặng trong một lúc. Chàng không quan tâm đến những thân hình không kém này lữa lui tới như đèn kéo quân trong hành lang khách sạn thơm tho. Tâm trí chàng đã bị hình bóng yêu kiều và mãnh liệt của người đàn bà muôn thuở bít kín.

Chàng bật lửa hút thuốc. Hơi Salem quen thuộc đã giúp chàng khôi phục bình tĩnh. Chàng gạt đầu chào nhân viên tiếp tân, và bằng giọng nhã nhặn thường lệ hỏi số phòng của Li-Ming.

Nhân viên tiếp tân — một thanh niên khá trẻ, mặc vét tông đồng phục xám — tỏ vẻ sửng sốt:

— Li Ming, vàng bà Li Ming có ở đây. Tiếc quá, bà ấy vừa ra xe xong. Trên phòng bà, có thư ký riêng, xin ông tiếp xúc để lấy giờ hẹn.

Nhân viên tiếp tân không nói gì thêm nữa. Truyền thống của các lữ quán trên thế giới là nhân viên tiếp tân giữ thái độ nghiêm chỉnh, kín đáo, luôn luôn hà tiện lời nói, và nhất là không dính dấp vào đời tư của khách trọ.

Văn Bình cũng không cần hỏi thêm. Chàng vốn thích tự lực tìm ra bí mật, đâu là bí mật nguy hiểm đến tính mạng hay là bí mật sâu thẳm của người đàn bà đẹp.

Chàng khoan thai trèo cầu thang lên lầu. Không hiểu sao cơ thể chàng bỗng rời rạo sinh lực chàng cần vận động tay chân cho khỏi ngứa ngáy và mỏi mệt. Trong chớp mắt chàng đã lên tới lầu 5. Càng trèo cao gân cốt của chàng càng gia tăng dẻo dai. Nếu cần, chàng có thể trèo một mạch lên sân thượng của tòa nhà chọc trời mấy chục tầng Empire State Building bên Hoa kỳ.

Phòng Li-Ming không khác mọi phòng khác là bao. Trừ bên ngoài có một cánh danh thiếp nhỏ xiu bằng hai ngón tay, dán vào cửa, bên trên in hai chữ cũng nhỏ xiu, màu đỏ cánh sen:

Li-Ming

Đông Kinh

Văn Bình bấm chuông.

Bên trong có tiếng phụ nữ bằng Anh ngữ:

— Xin mời vào.

Phòng Li-Ming không phải là phòng đơn thông thường, mà là phòng kép, loại đặc biệt, gồm nhiều phòng thông nhau, nghĩa là sang trọng nhất lữ

Văn Bình đáp :

— Tôi là hội viên của Câu lạc bộ.

— Thưa, Câu lạc bộ gì ạ ?

— Nguyễn ước.

Văn Bình lại bé cái lăm phen nữa. Chẳng phỏng đoán cô gái đóng kịch trang nghiêm sẽ khựng người trong một giây, hai má đỏ hây hây.

Song nàng vẫn tỉnh khò :

— Ông là hội viên Nguyễn ước. Xin ông tha lỗi cho sự đường đột này. Vì Câu lạc bộ chưa tiện hoạt động công khai, các hội viên phải xuất trình giấy tờ chứng minh.

Văn Bình mỉm cười, rút ví, lấy ra một tấm thẻ bọc nhựa. Thẻ này chỉ nhỏ bằng bề mặt cái quạt máy Ronson chạy xăng. Bên trên chỉ ghi số hiệu, tên và dán hình dương sự.

Cô thư ký xin lỗi lần nữa, cầm tấm thẻ mang lại bàn, mở đèn lên coi, rồi nói :

— Em xin nghe ông. Ông cần gì ?

Lần đầu, nàng xung em với chàng. Nàng đã bắt đầu bớt đóng kịch. Tuy nhiên, sự thân mật vẫn còn đượm đôi chút giả tạo và miễn cưỡng.

Văn Bình nói :

— Tôi muốn gặp bà Li Ming càng sớm càng hay. Vì chi cuộc Đông kinh đã viết thư riêng cho tôi.

— Thưa, chi cuộc Đông kinh cũng đã thông báo cho em. Em không rõ địa chỉ thường trực của ông ở đâu nên không thể tiếp xúc được. Bởi vậy, chi cuộc Đông kinh gửi thư đến lữ quán Continental và hỏi em xem đã gặp ông chưa thì em chưa thể trả lời được.

— Bây giờ, cô tha hồ trả lời.

— Ông nay nói đùa ghê. Sở dĩ em lo lắng vì chi cuộc không thể để hội viên nào mất lòng. Phuong chi ông lại là hội viên sòng phẳng, va chi tiêu rộng rãi nữa.

— Chà, cô đã biết quá nhiều về tôi.

— Thưa ông, mỗi hội viên đều có một hồ sơ riêng. Em có bồn phận nghiên cứu hồ sơ để đáp ứng sở thích của ông. Lần này, đích thân qua Sài Gòn, bà Li-Ming có thể làm ông vừa lòng, để bù lại lần trước, ông tới Đông kinh mà chi cuộc chúng tôi tìm mãi không ra người bạn hợp ý với ông.

— Cảm ơn cô.

— Thưa, chi cuộc vừa có một số dụng cụ đặc biệt. Chẳng hạn của hãng Action Products (1). Nếu ông cần, em xin đưa ca-ta-lô ông nghiên cứu.

Văn Bình xua tay :

— Cảm ơn cô.

Đầu chưa ai giới thiệu, chàng đã biết người đàn bà muốn thuê mặc váy mini dưới nhà, và trèo lên xe với gã đàn ông hào hoa hời hợt là Li-Ming.

Tâm trí chàng vẫn lơ lửng vờn hình bóng người đẹp. Chàng không để ý đến lời đề nghị của cô thư ký, mà chỉ bầu vùi lấy câu hỏi nhảm tai :

— Tôi muốn đích thân gặp bà Li Ming.

Chợt nhớ ra, cô thư ký reo lên :

— Xin lỗi ông, em quên khuấy. Bà Li-Ming vừa đi khỏi.

(1) Action Products, Ban PK-23, Hộp thư 3492, Granada Hills, California. Loại dụng cụ này bán 3 đô la.

- Bao giờ bà về ?
 — Có lẽ trong vòng. 5, 10 phút nữa. Bà Li-Ming ra bưu điện để lãnh thư.
 — Tôi ngồi chờ được không ?
 — Được chứ ! Sự có mặt của ông là vinh hạnh lớn cho em.

Nghe cô gái ôn ỉn, Văn Bình muốn ôm chầm lấy, ngoạm vào cái miệng chúm chím, thoa son đỏ chót. Song chàng tự chế được ngay. Cô thư ký được liệt vào hạng ưu, nhưng chàng không thể đánh hoa cả cụm. Chàng cần tập trung mũi dùi vào mục phiêu kiên cố nhất : Li-Ming.

Li-Ming là ai, Li-Ming ở đâu đến, chàng không cần biết, chàng không muốn biết. Chàng phải hành động chớp nhoáng, vì nếu trì chậm, bọn hồ dơi của ông Hoàng sẽ phăng ra, và con mắt trông gà hóa cáo của sư tử Hà đông Nguyễn Hương sẽ cho Li-Ming là trái bom nổ chậm mà đối phương xảo quyết gài bẫy.

Nghĩ vậy, chàng tủm tỉm cười. Cô gái ngạc nhiên :

- Ông cười em ư ?
 Văn Bình lắc đầu :
 — Đầu dảm. Cô đẹp lắm.
 — Em chưa bằng một phần trăm bà Li-Ming.
 — Hừ, cô khiêm tốn ghê. Ít khi tôi gặp người nhan sắc mặn mà và khả ái như cô. Nếu tôi không lầm cô là minh hương.
 — Ông nói đúng. Em lai Tàu.
 — Có làm việc với công ty lâu chưa ?
 — Mới.
 Và như sợ chàng hiểu lầm, nàng tiếp :

— Nhưng em chỉ phụ trách giấy tờ và tiếp khách. Mọi việc đều do bà chủ hoàn toàn quyết định.

- Mọi việc là việc nào ?
 Cô gái nheo mắt :
 — Việc nào thì ông biết lấy.
 Văn Bình đòi đề tài :
 — mấy giờ cô nghỉ việc ?
 Cô gái ngửa cổ cười :
 — Em biết rồi. Ông muốn rủ em đi ăn phải không ?
 — Phải, cô là thầy bói đại tài, Saigon buồn như trấu cấn, chẳng có gì giải trí. Được cô nhận lời đi ăn thì đời sống của tôi không đến nỗi trống rỗng.

— Ông nói có duyên nhất đời. Thoạt nghe em đã xiêu lòng. Nhưng đáng tiếc là em không nhận lời được. Em đã có gia đình. Em làm việc một hơi đến 4 giờ chiều. Chồng em đến tận nơi đón về.

— Thiếu gì cách, nếu cô bằng lòng. Chẳng hạn cô nói là Sở có việc bận, muốn cô làm thêm giờ.

— Không được đâu. Dầu em nói dối thành công, em cũng không dám. Theo nội qui của công ty, nhân viên văn phòng không được quyền hẹn hò với khách.

— Đầu phải hẹn hò. Đây chỉ là mời nhau ăn cơm, rồi ai về nhà nấy.

— Không ai tin dầu trên thực tế mọi việc sẽ diễn ra như vậy. Vì thưa ông, chúng ta đang sống trong thời đại nguyên tử, sự giao du giữa nam nữ hoàn toàn khác xưa. Phương chi ông là hội viên,

còn em là nhân viên của Câu lạc bộ. Những cặp vợ chồng, những cô gái chưa chồng, những cậu trai chưa vợ đến đây để tìm bạn, chứ không tới là đến đây làm gì hết. Sự thật ra sao, ông đã biết rõ. Em không dám phê bình, xin ông hiểu cho. Em chỉ nhắc lại để ông tha lỗi.

— Nghĩa là cô cương quyết từ chối.

— Nói vậy, tội nghiệp cho em. Em rất sung sướng được nhận lời. Song hoàn cảnh không cho phép. Để ông thấu rõ lòng em, em xin nói rằng nếu hoàn cảnh cho phép, không những em nhận lời đi ăn với ông, mà còn nhận lời vui chung với ông nữa.

Văn Bình giả vờ quay mặt ra nơi khác để nuốt nước miếng. Chẳng giống như anh chàng tham ăn rệu nước miếng ừng ực khi được nghe ca ngợi các món sơn hào, hải vị. Chẳng không dám cho cô thư ký ranh mãnh biết nội tâm chàng đang sôi sùng sục.

Đột nhiên, chàng nhớ ra một điều quan trọng.

Mỗi tán hươu, tán vượn, chàng chưa hỏi tên nàng và địa chỉ của nàng. Nếu biết động dao ở đâu, chàng có thể thành công bằng chiến thuật « công kiên chiến ». Dầu nàng là sắt đá, nàng cũng phải toát mồ hôi trước tài ba đặc biệt của điệp viên hào hoa Z.28.

Nhưng chàng không kịp hỏi.

Vì cửa phòng mở ra. ✓

Li-Ming yêu điệu bước vào. Cùng đi với nàng là gã đàn ông ngoại quốc hồi nãy, khệnh khạng râu mép, khệnh khạng bộ com-lê trắng toát. Thấy hẳn, Văn Bình lộ khí xung thiên, muốn xấn lại

biểu diễn một đường quyền. Lâu lắm, chàng chưa biểu diễn.

Song luồng mắt kỳ lạ của Li-Ming như có mãnh lực ghê gớm kèm tay chàng lại. Đường như nàng ra lệnh cho chàng :

— Yêu cầu anh giữ phép lịch sự. Phép lịch sự đối với người lạ. Nhất là phép lịch sự đối với đàn bà đẹp. Phụ nữ đẹp chúng tôi vốn ghét bọn đàn ông thượng cẳng chân, hạ cẳng tay. Nào, anh muốn gì, anh nói ra, tôi sẽ thỏa mãn...

Trong phòng, giữa bốn bức tường, Li-Ming đẹp hơn ở chỗ rộng rãi, đông người. Nàng dùng đồ trang thanh khiết như Katy, song nàng đẹp hơn Katy.

Đẹp hơn, không hẳn vì thân thể nàng đều đặn hơn, diện mạo nàng tuyệt diệu hơn... So sánh giữa hai người, Văn Bình khó thể cho điểm cao thấp ngay được. Nhưng sau một thời gian cân nhắc, chàng phải chọn Li-Ming.

Vì sắc đẹp của nàng là sắc đẹp quê hương. Khuôn mặt diễm ảo của nàng toát ra vẻ dịu dàng của phương Đông muôn thuở, song ngực nàng, eo nàng, cặp giò thon tròn, móng nàng, lại là sản phẩm độc đáo của Tây phương, của nghệ thuật đỉnh dưỡng và nắn bóp tân tiến.

Nhìn sơ qua, nàng là một giai nhân mơ màng, với hàng mi dài, phủ rậm đôi mắt to và đen. Lông mi của nàng hoàn toàn thiên tạo nên đôi mắt đẹp càng đẹp thêm. Tuy nhiên, quan sát kỹ, nàng lại là người đàn bà « vằm ». Nàng thuộc thiểu số phụ nữ xuất chúng trên hoàn vũ, đứng trước đàn ông như